

Arrest

nr. 275 158 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als 'feitelijke partner' van mevrouw E.B.C.

1.2. Op 2 februari 2021 tekenen de verzoekende partij en mevrouw E.B.C. een verklaring van wettelijke samenwoning.

1.3. Per schrijven van 3 maart 2021 wordt de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd door de stad Turnhout bij toepassing van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek omdat uit het geheel

van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van partners enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

1.4. Op 28 april 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 13 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene diende op 12.11.2020 een aanvraag gezinshereniging in te Turnhout. Deze aanvraag werd geweigerd door de gemeente middels een bijlage 20 dd. 28.04.2021, aan betrokkene aangetekend verzonden diezelfde dag. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Zij is bijgevolg definitief.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980: Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk.

Voor zover betrokkene zou beweren een duurzame en affectieve relatie te hebben met de referentiepersoon, mevrouw E.B., C. (93.10.27 620-11), blijkt dit niet uit de in het dossier aanwezige stukken.

Betrokkene legde enkele ongedateerde foto's voor alsook een filmpje van een plezieruitstap. Deze elementen vormen echter geen afdoende bewijs van het duurzaam en affectief karakter van de vermeende relatie. Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkenen poogden een wettelijke samenwoning te laten registreren. Na onderzoek van de motieven voor de registratie gaf het parket van Turnhout een negatief advies op 18.05.2021 omdat de wettelijke samenwoning er voor minstens één der partijen enkel op gericht zou zijn een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout besloot daarop de wettelijke samenwoning niet te registreren. Het parket en de gemeente verwijzen in hun respectief advies en beslissing naar de volgende elementen:

- Het verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene*
- De zeer snelle gang van zaken*
- Tegenstrijdigheden in de verklaringen van beide vermeende partners*
- De strijdigheid met de culturele tradities*
- Weinig bewijzen*
- De vaststelling van een onaangekondigde woonstcontrole*
- Een vermoeden van België-route*

De DVZ volgt deze analyse. De weinige voorgelegde stavingsstukken doen aan die vaststellingen geen afbreuk. Bijgevolg is er geenszins sprake van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven. Betrokkene is een volwassen persoon van wie dan ook mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden verkregen en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41, 2° van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 6,5° van de van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. Welke situatie doet zich in casu voor:

In casu kreeg verzoeker op 13.01.2022 het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten, op een moment dat de beroepsprocedure tegen de beslissing van de ABS Turnhout nog lopende is bij de Familierechtbank bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout.

Het dossier werd in staat gesteld na toepassing van artikel 747 Gerechtelijk Wetboek en een eerste keer gepleit op 6 januari 2022.

Vervolgens werd het dossier uitgesteld naar de zitting van 3 maart 2022, aangezien de familierechtbank nog bijkomende stukken wenst te bekomen vooraleer zij een beslissing zal nemen.

Dat het beroep tegen de voornoemde beslissing tot gevolg kan hebben dat de beslissing van de ABS wordt hervormd en de ABS alsnog de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw E.B.C. (...) dient over te schrijven, waarna perfect een procedure gezinshereniging kan opgestart worden welk tot gevolg zal hebben dat verzoeker gedurende de ganse procedure gezinshereniging legaal in België kan verblijven en verzoeker ook een verblijfsvergunning zal ontvangen (verzoeker en zijn partner voldoen aan alle voorwaarden voor gezinshereniging).

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied nu tot gevolg zal hebben dat verzoeker het in te stellen beroep niet langer in België kan beproeven (en derhalve de kans mist om de beslissing van de ABS hervormd te zien en om legaal in België te verblijven na gezinshereniging – een samenwoning is vanzelfsprekend vereist om de verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen overschrijven), hetgeen niet toelaatbaar is.

Dat o.a. het Hof van Justitie in haar arrest van 18/12/2014 (HvJ (Grote Kamer) nr. C-562/13, 18 december 2014 (Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-la-Neuve / Moussa Abdida) heeft geoordeeld dat het niet voorzien van de mogelijkheid voor de Vreemdeling om – gezien diens detentie en uitwijzing – een lopende en hangende beroepsprocedure ingevolge (zoals in casu) schendingen van het EVRM (in dat arrest art. 3 EVRM) en/of schendingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (zoals in casu) tot het einde te beproeven (en met name dus geen schorsende werking toe te kennen aan het ingestelde beroep), ontoelaatbaar is.

Dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel ingevolge het in casu niet voorzien van een schorsende werking aan een lopende beroepsprocedure tegen de beslissing van de ABS inhoudende de weigering om het voorgenomen huwelijk van verzoekster te voltrekken, dan ook ontoelaatbaar is.

2. De schending van artikel 13 EVRM - Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Cfr. Rechtbank van Eerste Aanleg Verviers dd. 27/01/2009, T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 1, 46:

“De genomen maatregel van vrijheidsberoving en verwijdering van het grondgebied, is niet toelaatbaar daar strijdig met artikel 13 EVRM, gelet op het feit dat verzoeker naast een annulatieberoep bij de Raad van State tegen een beslissing van het CGVS, dewelke nog hangende is, tevens een verzoek tot regularisatie heeft ingediend waarover nog geen uitspraak is gedaan”.

Naar analogie dient in casu dan ook een schending van art. 13 EVRM weerhouden te worden gezien er nog geen definitief vonnis of arrest is naar aanleiding van het tijdig door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout van 3.03.2021.

3. De schending van artikel 74/13 Vw, artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

Art. 74/13 Vw:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Art. 5 Terugkeerrichtlijn:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand:

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Toelichting bij de Schending van de art. 74/13 Vw. en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven):

Dat de schending van deze bepalingen duidelijk is: De Minister heeft geen-, minstens onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Zoals gezegd: verzoeker en zijn partner kennen elkaar reeds sinds september 2020. Beiden verwachten samen hun eerste kind.

Verzoeker woont reeds sinds september 2020 (bijna 1,5 jaar) onafgebroken samen op het adres te 2300 Turnhout, [...] en vormt samen met zijn partner sindsdien een duurzame levensgemeenschap op voornoemd adres.

4. Schending van 6 van de Terugkeerrichtlijn:

Art. 6, 5° Terugkeerrichtlijn:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt”.

Dat het in casu duidelijk is dat er een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van verzoeker of een andere vorm van toestemming tot verblijf, zodat België ervan af dient te zien om een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.

In casu is er nog geen definitief vonnis of arrest naar aanleiding van het tijdig door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout van 3.03.2021 en dient de Minister er derhalve van af te zien om een terugkeerbesluit uit te vaardigen, hetgeen hij in casu hoegenaamd niet heeft gedaan.

Dat dan ook het uitgevaardigde bevel met het oog op verwijdering ontoelaatbaar is en een schending inhoudt van art. 6 van de Terugkeerrichtlijn.

5. Schending van art. 41, 2° van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen*
- ...*

Toelichting:

In arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen.

Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd (zoals in casu).

De wettelijke basis voor het BGV was - zoals in casu - artikel 7 van de Verblijfswet (Vw).

Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling.

Dat staat in artikel 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

De vreemdelingen vormden in beide gevallen (en ook in huidig geval) een gezin met een Unieburger waar zij deel van uitmaakten en dat van hen afhankelijk is.

De RvV stelt in de schorsingsarresten dat de betrokken vreemdelingen via het hoorrecht hun gezinsleven moeten kunnen voorleggen, zodat de DVZ hiermee rekening kan houden in zijn beslissing.

Dat in casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken/de politie voorafgaandelijk aan de kennisgeving van het bestreden bevel opdat hij zijn gezinsleven zou kunnen voorgelegd hebben en hij de Dienst Vreemdelingenzaken had kunnen inlichten van het gegeven dat er beroep is ingesteld bij de Familierechtbank tegen de negatieve beslissing van de ABS omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning.

In dat geval had de Dienst Vreemdelingenzaken kennis kunnen nemen van een uitvoerig stukkenbundel met betrekking tot de duurzame relatie van verzoeker met diens partner.

In dat geval had de Dienst Vreemdelingenzaken kennis kunnen nemen van het feit dat mevrouw E.B.C. (...) thans in verwachting is van een kindje van verzoeker.

Dat in casu dan ook overduidelijk sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

2.1.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). In het eerste middel duidt de verzoekende partij geen andere bepaling van het EVRM aan, zodat zij de schending van artikel 13 van dit verdrag niet dienstig kan opwerpen. In zoverre kan worden verwezen naar de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de bespreking van dat middel dat de verzoekende partij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

In die zin is ook de verwijzing naar rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg van 27 januari 2009 niet dienstig.

2.1.3. De verzoekende partij betoogt ook dat de bestreden beslissing haar werd betekend op een moment dat de beroepsprocedure tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (hierna: de ABS) van de stad Turnhout nog lopende was bij de familierechtbank van Turnhout, dat het dossier een eerste keer werd gepleit op 6 januari 2022 en vervolgens werd uitgesteld naar de zitting van 3 maart 2022, dat het beroep tegen voormelde beslissing tot gevolg kan hebben dat de beslissing van de ABS wordt hervormd en de ABS alsnog de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen haar en mevrouw E.B.C. dient over te schrijven, waarna perfect een procedure gezinshereniging kan worden opgestart, wat tot gevolg zal hebben dat zij gedurende de hele procedure gezinshereniging legaal in België kan verblijven en ook een verblijfsvergunning zal ontvangen, waarbij zij erop wijst dat zij en haar partner aan alle voorwaarden voldoen. Zij wijst erop dat de verwijdering van het grondgebied tot gevolg zal hebben dat zij *“het in te stellen beroep niet langer in België kan beproeven”* en derhalve de kans mist om de beslissing van de ABS hervormd te zien en om legaal in België te verblijven na gezinshereniging daar een samenwoning vanzelfsprekend is vereist om de verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen overschrijven, hetgeen volgens haar niet toelaatbaar is. Zij wijst op het arrest C-562/13 van 18 december 2014 van het Hof van Justitie (Grote Kamer) waarin volgens haar wordt geoordeeld dat het niet voorzien van de mogelijkheid voor de vreemdeling om – gezien diens detentie en uitwijzing – een lopende en hangende beroepsprocedure ingevolge – zoals in casu – schendingen van het EVRM en/of schendingen van het Handvest *“tot het einde te beproeven”* (en met name geen schorsende werking toe te kennen aan het ingestelde beroep) ontoelaatbaar is. De verzoekende partij meent dan ook dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel ingevolge het niet voorzien van een schorsende werking van een lopende beroepsprocedure tegen een beslissing van de ABS tot weigering om het voorgenomen huwelijk te voltrekken ontoelaatbaar is.

De Raad stelt vooreerst vast dat er in casu geenszins een beslissing voorligt van de ABS tot weigering om een voorgenomen huwelijk te voltrekken.

Voorts dient eveneens te worden vastgesteld dat de Raad in casu bevoegd is om kennis te nemen van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bestreden bevel, doch geenszins van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de ABS tot weigering van de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning. Hij is geenszins bevoegd om een schorsende werking te erkennen of toe te kennen aan een beroepsprocedure tegen een beslissing van de ABS tot weigering van de registratie van de verklaring wettelijke samenwoning.

De Raad wijst er ook op dat de mogelijkheid tot het instellen van een beroep tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning of het instellen ervan, het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Immers wordt voornoemde overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van ‘le privilège du préalable’. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014, waarnaar de verzoekende partij verwijst, stelt dat een nationale regeling waarbij geen schorsende werking wordt toegekend aan een

beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander, die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechterd, ontoelaatbaar is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden volgt hieruit niet dat het niet voorzien van een automatische schorsende werking aan het beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander wordt bevolen het grondgebied te verlaten, ontoelaatbaar is wanneer een andere beroepsprocedure voor de familierechtbank nog hangende is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat een automatische schorsende werking aan het beroep tegen het bestreden bevel moet toegekend worden wanneer zij – mede gelet op de hangende beroepsprocedures voor de familierechtbank – schendingen aanvoert van het EVRM of van het Handvest, wijst de Raad er op dat in geval de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel imminent zou zijn geworden voor dit arrest, en er sprake zou geweest van detentie en een geplande verwijdering, de verzoekende partij de mogelijkheid had om overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, te vragen om onderhavig beroep versneld te behandelen. Op dat moment zou het beroep schorsende werking hebben gekregen. Bovendien, in zoverre de verzoekende partij aldus meent dat haar hangende beroepsprocedure tegen het bestreden bevel schorsende werking diende te hebben teneinde de beroepsprocedure ingevolge de schendingen van het EVRM en/of schendingen van het Handvest tot het einde te kunnen voeren, heeft zij actueel geen belang meer bij haar betoog daar met onderhavig arrest de aangehaalde schendingen van het EVRM en van het Handvest worden besproken doch niet worden aangenomen.

2.1.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij meent dat de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn duidelijk is, dat de verwerende partij geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleven, dat zij en haar partner elkaar kennen sinds september 2020 en hun eerste kind samen verwachten, dat zij sinds september 2020 onafgebroken samenwonen op een adres te Turnhout en sindsdien samen een duurzame levensgemeenschap vormen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het familie- en gezinsleven en wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Voor zover betrokkene zou beweren een duurzame en affectieve relatie te hebben met de referentiepersoon, mevrouw E.B., C. (93.10.27 620-11), blijkt dit niet uit de in het dossier aanwezige stukken.

Betrokkene legde enkele ongedateerde foto's voor alsook een filmpje van een plezieruitstap. Deze elementen vormen echter geen afdoende bewijs van het duurzaam en affectief karakter van de vermeende relatie. Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkenen poogden een wettelijke samenwoning te laten registreren. Na onderzoek van de motieven voor de registratie gaf het parket van Turnhout een negatief advies op 18.05.2021 omdat de wettelijke samenwoning er voor minstens één der partijen enkel op gericht zou zijn een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout besloot daarop de wettelijke samenwoning niet te registreren. Het parket en de gemeente verwijzen in hun respectief advies en beslissing naar de volgende elementen:

- Het verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene*
- De zeer snelle gang van zaken*
- Tegenstrijdigheden in de verklaringen van beide vermeende partners*

- De strijdigheid met de culturele tradities
- Weinig bewijzen
- De vaststelling van een onaangekondigde woonstcontrole
- Een vermoeden van België-route

De DVZ volgt deze analyse. De weinige voorgelegde stavingsstukken doen aan die vaststellingen geen afbreuk. Bijgevolg is er geenszins sprake van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven. Betrokkene is een volwassen persoon van wie dan ook mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan met welke elementen, behoudens de zwangerschap, de verwerende partij bij bovenvermelde beoordeling van het beweerd gezinsleven geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. Door louter te stellen dat zij en haar partner elkaar kennen sinds september 2020 en zij onafgebroken samenwonen op een adres in Turnhout en voor te houden dat zij wel een duurzame levensgemeenschap vormen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er geen afdoende bewijs is van het duurzaam en affectief karakter van de vermeende relatie.

Uit het louter voorleggen van een bewijs van een religieus huwelijk blijkt niet dat er sprake is van een duurzame levensgemeenschap. Evenmin blijkt dit uit het voorleggen van richtlijnen voor een fertiliteitsonderzoek op naam van de verzoekende partij en een attest waaruit blijkt dat mevrouw E.B.C. een afspraak heeft bij een gynaecoloog om de fertiliteit te bespreken. Uit het loutere feit dat op het document betreffende de richtlijnen voor een fertiliteitsonderzoek op naam van de verzoekende partij de naam van mevrouw E.B.C. wordt genoteerd als echtgenote – zonder dat bovendien blijkt wie deze vermelding heeft aangebracht – kan geen duurzame relatie met mevrouw E.B.C. blijken. Uit het attest waaruit blijkt dat mevrouw E.B.C. een afspraak heeft bij een gynaecoloog om de fertiliteit te bespreken, blijken voorts geen elementen die zouden kunnen wijzen op een relatie met de verzoekende partij. Ook uit het louter voorleggen van foto's waarop de verzoekende partij en haar partner staan afgebeeld, kunnen geen elementen worden afgeleid die alsnog het bestaan van een duurzame levensgemeenschap kunnen aantonen. Nu geen objectieve bewijsstukken voorliggen van een duurzame relatie, zijn ook de loutere verklaringen van de verzoekende partij en mevrouw E.B.C. omtrent hun relatie niet dienstig. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven daar er sprake is van een minderjarig kind, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij enkel een bewijs voorlegt van echo's van 31 december 2021 op naam van mevrouw E.B.C. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij de vader zou zijn van het ongeborn kind. Uit de voorgelegde echo's kan dan ook bezwaarlijk een element worden afgeleid dat kon wijzen op een duurzame levensgemeenschap waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing stond de verwantschap tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind geenszins vast zodat in die zin ook niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met het hoger belang van het nog ongeborn kind.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.5. Betreffende artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn betoogt de verzoekende partij dat het duidelijk is dat er een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, zodat België ervan dient af te zien om een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt, dat in casu er nog geen definitief vonnis of arrest is naar aanleiding van het tijdig door haar ingestelde beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout van 3 maart 2021 en de verwerende partij er derhalve van dient af te zien om een terugkeerbesluit uit te vaardigen, hetgeen zij hoegenaamd niet heeft gedaan en dat het uitgevaardigde bevel met het oog op verwijdering een schending inhoudt van voormelde bepaling.

De Raad stelt vooreerst vast dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen lopende aanvragen zijn *“voor de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning (...) of*

een andere vorm van toestemming tot verblijf". Enkel is er sprake van een hangend beroep tegen de beslissing van de ABS tot weigering van de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning.

Artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

"Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

De Raad wijst erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13).

Uit de bewoordingen van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde *"kunnen"* beslissen om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit zolang een verblijfsprocedure loopt. Het betreft hier een zogenaamde *"kan"* bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit worden gelezen. Dit behoort tot de soevereine bevoegdheid van de lidstaten.

In het licht van deze elementen blijft de verzoekende partij derhalve in gebreke om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

2.1.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 41, 2° van het Handvest, stelt de verzoekende partij dat in twee arresten de Raad een uitwijzingsbevel wordt geschorst wegens schending van het hoorrecht, dat dit een algemeen beginsel van Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren wanneer ze Unierecht toepassen, dat het hoorrecht ook geldt bij een beslissing tot uitwijzing, dat in de beide zaken de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en werd opgesloten met het oog op repatriëring, zonder dat hij gehoord werd, dat bij het afleveren van een bevel de verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat een gedeeltelijke omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij betoogt dat de vreemdelingen in beide gevallen, zoals in casu, een gezin vormden met een Unieburger waar zij deel van uitmaakten en dat van hen afhankelijk was. Zij wijst erop dat de Raad in de schorsingsarresten stelt dat de vreemdeling via het hoorrecht zijn gezinsleven moet kunnen voorleggen, zodat de verwerende partij hiermee rekening kan houden in haar beslissing, dat zij *in casu* niet werd gehoord voorafgaand aan de kennisgeving van het bestreden bevel opdat zij haar gezinsleven zou kunnen hebben voorgelegd en zij de verwerende partij had kunnen inlichten van het gegeven dat er een beroep is ingesteld bij de familierechtbank tegen de negatieve beslissing van de ABS omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning, dat in dat geval de verwerende partij had kunnen kennis nemen van een uitvoerige stukkenbundel met betrekking tot de duurzame relatie met haar partner alsook van het feit dat mevrouw E.B.C. thans in verwachting is van haar kindje.

Vooreerst wijst de Raad erop dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te

worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober

2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker in het concrete geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er opnieuw aan voorbij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. Door louter voor te houden dat zij een gezin vormt met een Unieburger en van deze Unieburger afhankelijk is, weerlegt zij de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen betreffende het voorgehouden gezinsleven niet. Waar zij voorhoudt dat indien zij zou zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij kennis had kunnen nemen van een uitvoerige stukkenbundel, laat zij vooreerst na toe te lichten om welke stukkenbundel het gaat. Voor zover zij doelt op de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift, laat zij eveneens na te verduidelijken uit welke stukken en op welke wijze uit deze stukken, niettegenstaande de motieven van de bestreden beslissing, alsnog een duurzame relatie met haar partner kan blijken. Uit het louter voorleggen van een bewijs van een religieus huwelijk blijkt dit niet. Evenmin uit het voorleggen van richtlijnen voor een fertiliteitsonderzoek op naam van de verzoekende partij en een attest waaruit blijkt dat mevrouw E.B.C. een afspraak heeft bij een gynaecoloog om de fertiliteit te bespreken. Uit het loutere feit dat op het document betreffende de richtlijnen voor een fertiliteitsonderzoek op naam van de verzoekende partij de naam van mevrouw E.B.C. wordt genoteerd als echtgenote – zonder dat bovendien blijkt wie deze vermelding heeft aangebracht – kan geen duurzame relatie met mevrouw E.B.C. blijken. Uit het attest waaruit blijkt dat mevrouw E.B.C. een afspraak heeft bij een gynaecoloog om de fertiliteit te bespreken, blijken voorts geen elementen die zouden kunnen wijzen op een relatie met de verzoekende partij. Ook uit het louter voorleggen van foto's waarop de verzoekende partij en haar partner afgebeeld staan, kunnen geen elementen worden afgeleid die alsnog het bestaan van een duurzame levensgemeenschap kunnen aantonen. Nu geen objectieve bewijsstukken voorliggen van een duurzame relatie, zijn ook de loutere verklaringen van de verzoekende partij en mevrouw E.B.C. omtrent hun relatie niet dienstig. Betreffende de voorgelegde echo's en de stelling dat zij had kunnen wijzen op het feit dat mevrouw E.B.C. thans in verwachting is van haar kindje, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij enkel een bewijs voorlegt van echo's van 31 december 2021 op naam van mevrouw E.B.C. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij de vader zou zijn van het ongeborn kind. Uit de voorgelegde echo's kan dan ook bezwaarlijk een element worden afgeleid dat kon wijzen op een duurzame levensgemeenschap of op een ongeborn kind van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij elementen naar voren had kunnen brengen die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Betreffende de stelling dat zij de verwerende partij had kunnen inlichten over het gegeven dat er een beroep is ingesteld bij de familierechtbank tegen de negatieve beslissing van de ABS omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning, wijst de Raad er op dat de mogelijkheid tot het instellen van een beroep bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning of het instellen ervan evenals de mogelijkheid tot het instellen van een beroep tegen het vonnis van de familierechtbank bij het hof van beroep of het instellen ervan, het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Immers wordt voornoemde overheidsbeslissing vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van 'le privilège du préalable'. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren omtrent het beroep bij de familierechtbank, noch dat dit element het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden.

Voorts blijkt uit de overige onderdelen van het eerste en het tweede middel niet dat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Immers blijkt dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 5 en 6.5 van de Terugkeerrichtlijn niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij toont dan ook niet dat het niet horen haar in casu, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

2.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoeker, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door zijn ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld.

In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad, om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen verzoeker en zijn partner in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

In casu verwijst verzoeker naar het gezin dat hij vormt met zijn in verwachting zijnde partner.

Zij wonen momenteel samen te Turnhout.

In casu bestaat er vanzelfsprekend een zeer sterke band tussen verzoeker en zijn partner.

Ten overvloede merkt verzoeker eveneens op dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België met zijn partner, die bovendien België niet kan verlaten gezien zij haar leven hier heeft opgebouwd en werkzaam is in België.

De disproportionaliteit en de schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve ondubbelzinnig aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid.

Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De verwerende partij heeft in casu verzuimd de relevante gegevens eigen aan het dossier (duurzame relatie, zeer hechte gezinsband, zwangerschap partner, hangende beroepsprocedure) mee te nemen in de bestreden beslissing en hieromtrent enige motivering te geven.

De verwerende partij heeft derhalve op grond van een onvolledig onderzoek van verzoekers' specifieke gezinssituatie en met schending van de materiële motiveringsplicht (geen motivering betreffende artikel 8 EVRM, onredelijke beslissing) en het zorgvuldigheidsbeginsel (geen correcte feitenvinding, negatie van het beschermde gezinsleven van verzoeker) beslist dat aan verzoeker, in strijd met art. 8 EVRM, de bestreden beslissing kon gegeven worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.2.4. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met haar vermeende partner

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Gelet op het weigeren van de registratie van de wettelijke samenwoning, omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenste te registreren die was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht, kan worden gesteld dat er contra-indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier en die eveneens uitdrukkelijk worden opgenomen in de bestreden beslissing, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke concrete elementen aan te brengen. Zij betoogt dat zij een gezin vormt met haar zwangere partner, dat zij momenteel samenwonen en er vanzelfsprekend een zeer sterke band tussen hen bestaat. De stellingen dat zij een gezin vormen en dat er vanzelfsprekend een zeer sterke band tussen hen bestaat, betreffen het louter ontkennen van het niet aanwezig zijn van voldoende hechte en effectieve beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar partner, doch geenszins concrete elementen waaruit deze banden kunnen blijken. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar partner kunnen evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden worden afgeleid. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Het louter gegeven dat de verzoekende partner en haar partner een procedure wettelijke samenwoning aanvatten, dat de ABS weigerde een melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters en dat de verzoekende partij en haar partner tegen deze weigeringsbeslissing beroep hebben ingediend bij de familierechtbank tonen dergelijke banden tussen partners niet aan. Voormelde beslissing van de ABS wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van 'le privilège du préalable'. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Door het louter wijzen op het feit dat tegen voornoemde beslissing een beroep werd ingesteld bij de familierechtbank, toont zij overigens geenszins aan dat er wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met haar partner een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar partner zwanger is, toont zij geen voldoende hechte en effectief beleefde banden aan. Bovendien blijkt niet dat het ongeborn kind van de partner het kind van de verzoekende partij is.

Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de motieven betreffende het voorgenomen gezinsleven – die aldus wel degelijk uitdrukkelijk in de bestreden beslissing zijn opgenomen – foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, blijken ook uit de stukkenbundel gevoegd bij het verzoekschrift geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daar er geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient voorts geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat zij haar privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst, dat zij hier haar gezinsleven in België heeft met haar partner, die België niet kan verlaten gezien zij haar leven hier heeft opgebouwd en hier werkzaam is, is dan ook niet dienstig.

2.2.5. In zoverre de verzoekende partij ook zou doelen op een gezinsleven dat zij heeft met haar ongeborn kind, wijst de Raad op wat volgt.

In de voorliggende situatie blijkt niet dat de verzoekende partij dienstig enig gezinsleven kan inroepen met het ongeborn kind. Niet enkel staat geenszins vast dat zij de vader is, bovendien moet ook worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn of haar ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeborn kind.

2.2.6. Nu de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar ongeborn kind, diende de gemachtigde hieromtrent niet te motiveren en diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van dit verdragsartikel is.

2.2.7. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing betreffende het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en gelet op het niet aantonen van een beschermenswaardig gezinsleven met haar vermeende partner en het ongeborn kind, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij heeft verzuimd relevante gegevens eigen aan het dossier, zoals de duurzame relatie, de zeer hechte gezinsband en de zwangerschap van de partner en de hangende beroepsprocedure, mee te nemen in de beoordeling en hieromtrent te motiveren.

2.2.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.2.9. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER